

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **CENTROPOL ENERGY, a. s.**, se sídlem Vaníčkova 1594/1, Ústí nad Labem, zastoupený Mgr. Petrem Musilem, advokátem se sídlem Mírové náměstí 103/27, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 5. 2015, č. j. 62 A 44/2013 – 89,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 14. 5. 2015, č. j. 62 A 44/2013 – 89, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu (dále jen „Úřad“) ze dne 29. 3. 2013, č. j. 13926-10/2012-ERU, kterým byl zamítnut rozklad stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 12. 2012, č. j. 13926-6/2012-ERU, kterým byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 80.000 Kč za správní delikt podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“).

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku rozsáhle odkázal na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52, kterým byl zrušen předchozí rozsudek krajského soudu ze dne 12. 6. 2014, č. j. 62 A 44/2013 – 51, a dovodil z něj tři východiska, na základě kterých dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ob stojí. Jednání stěžovatele se ve sféře spotřebitele projevílo

tak, že mu stěžovatel dodával úplatné plnění za později vymáhané peněžní protiplnění bez toho, aby spotřebitel měl o jeho odběr zájem. Toto jednání ovlivnilo spotřebitele v několika směrech. Spotřebitel se stal proti své vůli zákazníkem stěžovatele, nebylo reflektováno na jeho odstoupení od smlouvy a nemohl uplatnit své právo vrátit se k původnímu dodavateli. Podle krajského soudu jednání stěžovatele naplňuje také znaky setrvačného prodeje podle bodu f) přílohy č. 2 zákona o ochraně spotřebitele, které je vždy agresivní praktikou ve smyslu ust. § 5a odst. 2 citovaného zákona, a to bez ohledu na posouzení kritérií uvedených v ust. § 5a odst. 1, resp. § 4 odst. 1, zákona o ochraně spotřebitele. Jednání stěžovatele představovalo agresivní obchodní praktiku, která je podle ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele vždy obchodní praktikou nekalou, jejíž užívání je zakázané. Proto správní orgány důvodně uložily stěžovateli pokutu podle ust. § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V kasační stížnosti především uvedl, že je přípustná, jelikož se krajský soud neřídil závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52. Závěry obsažené v tomto rozsudku označil za metodický pokyn, na základě kterého měl krajský soud aplikovat právní úpravu týkající se zákazu nekalých obchodních praktik. Krajský soud však nepostupoval v souladu s tímto pokynem, když k novému posouzení věci přistoupil podle své vlastní úvahy, východiska pro nové rozhodnutí odvodil ze specifických aspektů předmětného jednání a nesprávně hodnotil relevantní skutečnosti. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku nezavázal krajský soud, aby vynesl rozhodnutí zcela opačné, ale zavázal ho, aby se některými otázkami znovu zabýval. Krajský soud však bez jakéhokoli konkrétního hodnocení dospěl k závěru, že stěžovatel spáchal agresivní obchodní praktiku, ačkoliv z jeho strany nedošlo k žádnému projevu agrese vůči spotřebiteli ani k jinému nezákonnému projevu, který by bylo možné hodnotit jako správní delikt. Skutková podstata, jakož i skutek sám, nemají podle stěžovatele oporu ve správních spisech. Stěžovatel se nedopustil žádného protiprávního jednání. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud postupoval v souladu se závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem, tj. v souladu s mechanismem posuzování obchodních praktik tak, jak je vymezil v odůvodnění rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52, a na základě tohoto mechanismu a s ohledem na konkrétní okolnosti projednávaného případu dospěl k vlastním závěrům. Dále vyjádřil souhlas se závěrem krajského soudu, že jednání stěžovatele představovalo agresivní obchodní praktiku. Poukázal i na možnou nepřípustnost kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. Z uvedených důvodů Úřad navrhl, aby kasační stížnost byla jako nepřípustná odmítnuta, případně zamítnuta jako nedůvodná.

Stěžovatel v replice k vyjádření Úřadu zopakoval, že kasační stížnost je přípustná. Dále vyjádřil nesouhlas s argumentací týkající se ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. Poukázal i na to, že spáchání agresivní praktiky neprokazuje žádný důkaz, naopak veškeré důkazy vedou k jedinému závěru, že došlo pouze k zanedbání odborné péče.

pokračování

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti stěžovatele s ohledem na ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle kterého je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Jak vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, toto ustanovení zajišťuje, „aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.“ Stěžovatel v kasační stížnosti argumentoval tím, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52. Tato stížní námitka není důvodná. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku rozsáhle odkázal na odůvodnění citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu (str. 5 až 6) a dovodil z něj východiska, na základě kterých dospěl k závěru, že rozhodnutí Úřadu i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně ob stojí. Obecné závěry uvedené v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, které se týkaly jednak postupu správních orgánů při posuzování obchodních praktik z hlediska jejich nekalosti, a jednak výkladu pojmu rozhodnutí spotřebitele o obchodní transakci, byly krajským soudem plně respektovány. Krajský soud však oproti předchozímu rozsudku a mimo závazný právní názor Nejvyššího správního soudu dospěl k novým závěrům, proti kterým rovněž směřují stížní body v kasační stížnosti. Jelikož přípustnost opětovné kasační stížnosti je omezena pouze na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56), je kasační stížnost přípustná v rozsahu těch námitek, které směřují proti novým závěrům krajského soudu.

Stěžovatel předně namítl nesprávné právní posouzení věci. Podle obsahu spisu uzavřel stěžovatel dne 14. 2. 2011 se spotřebitelem L. S. smlouvu o sdružených dodávkách a odběru zemního plynu, od které spotřebitel dne 16. 2. 2011 řádně odstoupil. Stěžovatel však začal spotřebiteli od 1. 7. 2011 dodávat plyn a dodávku ukončil dne 31. 8. 2011, přičemž následně požadoval úhradu za dodávku plynu v uvedeném období. Spotřebitel to odmítl s tím, že od smlouvy platně odstoupil. Stěžovatel však spotřebitele opakovaně vyzýval k zaplacení a spotřebitel ačkoliv s postupem stěžovatele nesouhlasil, úhradu provedl a podal podnět správnímu orgánu I. stupně. Oznámením ze dne 21. 10. 2012 zahájil správní orgán I. stupně řízení ve věci správního deliktu podle zákona o ochraně spotřebitele a rozhodnutím ze dne 3. 12. 2012, č. j. 13926-6/2012-ERU, uložil stěžovateli pokutu ve výši 80.000 Kč za správní delikt podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se dopustil nerespektováním ust. § 4 odst. 3, resp. § 5a odst. 1, zákona o ochraně spotřebitele, neboť nereflekoval na platné odstoupení od smlouvy o sdružených dodávkách a odběru zemního plynu spotřebitelem, čímž kladl nepřiměřenou překážku v uplatnění jeho práv a donutil ho stát se proti jeho vůli zákazníkem stěžovatele. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel rozklad, který Úřad zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.

Podle ust. § 4 odst. 1 a 3 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. Užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky.

Podle ust. § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika agresivní, pokud s přihlédnutím ke všem okolnostem svým obtěžováním, donucováním, včetně použití síly nebo nepatřičným ovlivňováním výrazně zhoršuje možnost svobodného rozhodnutí spotřebitele. Při posuzování, zda je obchodní praktika agresivní, se přihlíží zejména k těmto okolnostem: a) načasování, místo a doba trvání obchodní praktiky, b) způsob jednání, jeho výhrůžnost a urážlivost, c) vědomé využití nepříznivé situace spotřebitele, d) nepřiměřené překážky pro uplatnění práv spotřebitele, nebo e) hrozba protiprávním jednáním. Podle § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele je agresivní obchodní praktikou vždy praktika uvedená v příloze č. 2 k tomuto zákonu.

Citovaná ustanovení jsou výsledkem implementace směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (dále jen „směrnice o nekalých obchodních praktikách“), do českého právního řádu (srov. čl. 5, čl. 8 a čl. 9 a příloha I citované směrnice). Podle konstantní judikatury Soudního dvora jsou veškeré orgány členského státu, včetně soudů, povinny při uplatňování vnitrostátního práva vykládat toto právo v souladu se zněním a účelem směrnice či jiného právního předpisu Evropské unie, k jejichž implementaci slouží (viz např. rozsudky Soudního dvora ze dne 10. 4. 1984, *von Colson a Kamann*, 14/83, Recueil, s. 1891, bod 26, a ze dne 13. 11. 1990, *Marleasing*, C-106/89, Recueil, s. I-4135, bod 8, a také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 3/2007 - 83, publ. pod č. 1401/2007 Sb. NSS, a dostupný na www.nssoud.cz).

Účelem směrnice o nekalých praktikách je podle čl. 1 „příspěk k řádnému fungování vnitřního trhu a dosáhnout vysoké úrovně ochrany spotřebitele sblížením právních a správních předpisů členských států týkajících se nekalých obchodních praktik, které poškozují ekonomické zájmy spotřebitelů“. V bodě 1 odůvodnění směrnice je dále uvedeno, že „[p]odle čl. 153 odst. 1 a odst. 3 písm. a) Smlouvy má Společenství přispívat k dosažení vysoké úrovně ochrany spotřebitele prostřednictvím opatření přijatých podle článku 95 Smlouvy“. Podle bodu 11 odůvodnění citované směrnice „[v]ysoká úroveň sjednocení dosažená sblížováním vnitrostátních právních předpisů prostřednictvím této směrnice vytváří vysokou společnou úroveň ochrany spotřebitele. Tato směrnice zavádí jednotný obecný zákaz těch nekalých obchodních praktik, které narušují ekonomické chování spotřebitelů. Rovněž stanoví pravidla pro agresivní obchodní praktiky, které dosud nejsou na úrovni Společenství upraveny.“ Podle

pokračování

bodu 12 odůvodnění směrnice „[h]armonizace značně zvýší právní jistotu spotřebitelů i podniků. Spotřebitelé i podniky se budou moci spolehnout na jednotný právní rámec vycházející z jasně vymezených právních pojmů upravujících veškerá hlediska nekalých obchodních praktik v celé Evropské unii“. Nejvyšší správní soud dále poukazuje na bod 13 odůvodnění směrnice o nekalých obchodních praktikách, kde je stanoveno, že „[z]a účelem podpory důvěry spotřebitele by se obecný zákaz měl vztahovat rovněž na nekalé obchodní praktiky jak mimo smluvní vztah mezi obchodníkem a spotřebitelem, tak i po uzavření smlouvy nebo během jejího plnění“. V souladu s tímto účelem citované směrnice může být jednání obchodníka hodnoceno jako nekalé, přestože se neuskutečnilo v rámci smluvního vztahu. Podstatným rysem nekalosti obchodní praktiky však je, že takové jednání výrazně zhoršilo, nebo mohlo zhoršit, svobodnou volbu nebo chování spotřebitele, čímž způsobilo, nebo mohlo způsobit, že spotřebitel učinil rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu, že jednání stěžovatele bylo možno podřadit pod správními orgány aplikovaná ustanovení zákona o ochraně spotřebitele a uložit za ně sankci podle ust. § 4 odst. 3, § 5a odst. 1 a § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. V tomto ohledu postupoval krajský soud v souladu s právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52. Pokud ale krajský soud současně dospěl k závěru, že jednání stěžovatele představuje i setrvačný prodej podle bodu f) přílohy č. 2 zákona o ochraně spotřebitele, ačkoliv správní orgány jednání stěžovatele takto necharakterizovaly a k tomuto závěru nedospěly, pak je tento závěr mimo rámec předmětu řízení o žalobě. Správní orgány ve svých rozhodnutích totiž jednání stěžovatele nepodřadily pod bod f) přílohy č. 2 zákona o ochraně spotřebitele, ale pod ust. § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Nejvyšší správní soud svým předchozím zrušujícím rozsudkem ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52, zavázal krajský soud k tomu, aby v dalším řízení přezkoumal rozhodnutí správních orgánů, tj. posoudil, zda jednání stěžovatele představovalo agresivní obchodní praktiku podle ust. § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, a nikoliv aby doplnil odůvodnění správních orgánů o závěr týkající se setrvačného prodeje. Toto pochybení krajského soudu však nemůže vést ke zrušení napadeného rozsudku, jelikož krajský soud napadeným rozsudkem důvodně zamítl žalobu podanou stěžovatelem a jeho důvody v řízení o kasační stížnosti v podstatné míře obstály (srv. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75). Zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení pouze z tohoto důvodu by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie, neboť další postup krajského soudu by spočíval jen v tom, že by vydal nový rozsudek se shodným výrokem a pouze částečně jiným odůvodněním. V případech, kdy o věci rozhoduje jak krajský soud, tak i Nejvyšší správní soud, je nutno vyslovené právní názory v obou rozhodnutích vnímat jako jednotný komplex.

Nejvyšší správní soud již v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52, vyslovil názor, že správní orgány při posuzování obchodních praktik z hlediska jejich nekalosti postupují tak, že nejprve zjišťují, zda dotčená obchodní praktika naplňuje znaky některé z nekalých obchodních praktik uvedených v příloze č. 1 a č. 2 citovaného zákona. Pokud nespadá do výčtu nekalých obchodních praktik uvedených v citovaných přílohách, lze praktiku hodnotit z toho hlediska, zda představuje klamavou či agresivní obchodní praktiku podle ust. § 5 a § 5a zákona o ochraně spotřebitele. Dospěje-li

správní orgán k závěru, že se nejedná o klamavou či agresivní obchodní praktiku, lze jednání hodnotit dále i z toho hlediska, zda předmětná obchodní praktika naplňuje znaky nekalé obchodní praktiky podle ust. § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Každá z těchto fází vyžaduje rozdílný přístup. Správní orgány posoudily jednání stěžovatele jako agresivní obchodní praktiku podle ust. § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. V průběhu správního řízení nedospěly k závěru, že toto jednání představuje setrvačný prodej podle bodu f) přílohy č. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Jedním ze znaků agresivní obchodní praktiky podle ust. § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, jejichž naplnění musí správní orgány prokázat, je její způsobilost zhoršit možnost svobodného rozhodnutí spotřebitele. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52, pouze v případě, kdy by správní orgány dospěly k závěru, že jednání stěžovatele naplňuje znaky nekalé obchodní praktiky uvedené v příloze č. 1 a č. 2 zákona o ochraně spotřebitele, nemusely by posuzovat dopad obchodní praktiky na ekonomické chování průměrného spotřebitele, respektive nemusely by zvažovat otázku, zda např. setrvačný prodej způsobil, nebo mohl způsobit, že spotřebitel učinil rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil. Ke shodnému názoru dospěla i Evropská komise v dokumentu nazvaném Pokyny k provedení/uplatňování směrnice 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách (dále jen „pokyny Evropské komise“; dostupné online z www.ec.europa.eu), ve kterém je na str. 52 uvedeno, že „*lze-li skutečnými fakty prokázat, že obchodník používá dotyčnou praktiku [uvedenou ve výčtu přílohy I citované směrnice], nemusí vnitrostátní donucovací orgány použít kritérium týkající se podstatného narušení (tj. posoudit dopad praktiky na ekonomické chování průměrného spotřebitele), aby mohly jednat a danou praktiku zakázat nebo uložit v souvislosti s touto praktikou sankce.*“ Správní orgán I. stupně posoudil jednání stěžovatele jako agresivní obchodní praktiku podle ust. § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a uvedl, že bylo způsobilé ovlivnit rozhodování spotřebitele v tom smyslu, že nemohl uplatnit svá práva a byl donucen stát se proti své vůli zákazníkem stěžovatele. Právě proti tomuto závěru směřovala stěžovatelova žalobní námitka. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry správních orgánů, že jednání stěžovatele bylo způsobilé ovlivnit rozhodování spotřebitele, a tyto závěry jsou plně v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52, podle něhož při posuzování agresivní obchodní praktiky podle ust. § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele nesmí být pojem rozhodnutí spotřebitele vykládán restriktivně, tj. v konečném důsledku v neprospěch spotřebitele. Správní orgány tento pojem vyložily v souladu s citovanou směrnicí, tj. dospěly ke správnému závěru, že stěžovatelovo jednání ovlivnilo rozhodování spotřebitele v mnoha ohledech. Podle Nejvyššího správního soudu tedy správní orgány nepochybily, když předmětné jednání stěžovatele posoudily jako agresivní obchodní praktiku podle ust. § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, kterou stěžovatel užil v rozporu s ust. § 4 odst. 3 citovaného zákona, čímž se dopustil správního deliktu podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) citovaného zákona.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti zpochybňoval v obecné rovině skutkové závěry správních orgánů, je třeba zdůraznit, že stěžovatel proti konkrétním skutkovým závěrům nebrojil v žalobě. Aby mohl stěžovatel tento stížní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. uplatnit, musel by tuto námitku vznést již v průběhu řízení o žalobě (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42). Jinak se jedná o

pokračování

nepřípustnou námitku podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, citované ustanovení nesleduje restriktci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelova žaloba neobsahuje, a to ani v nejhrubších rysech, argumentaci, že správní orgány vycházely v řízení ze skutkových závěrů, které nemají oporu ve spisech, nebo že skutkový stav byl správními orgány zjištěn nedostatečně. Jelikož stěžovateli nic nebránilo, aby tuto námitku v žalobě uplatnil, jedná se o nepřípustnou stížní námitku ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v souladu se svým dřívějším rozsudkem doplňuje, že výklad zastávaný stěžovatelem by vedl k faktické veřejnoprávní nepostižitelnosti dodavatelů zemního plynu za výše popsané jednání, které se významným způsobem dotýká spotřebitelů, jejichž možnost obrany je značně omezená. Ad absurdum by dodavatel mohl i přes platné odstoupení od smlouvy dodávat „beztrestně“ spotřebiteli zemní plyn, resp. bránit mu v návratu k původnímu dodavateli, a za tyto služby navíc požadovat úhradu. Takový výklad odporuje smyslu zákona o ochraně spotřebitele, resp. směrnici o nekalých obchodních praktikách.

Ze všech výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a Úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu